

Aleksis K – viikonvaihte

Kesäksi kuntoon

Lapsoset ketterät, jotka näinä päivinä pääsevät lomalle, ovat menneen talven aikana aiheuttaneet kasvattajilleen monenlaista huolta, kuten aina ennenkin. Päälimmäiseksi huoleksi näyttää nousseen se, että pullamössömussukat ovat kovin huonossa kunnossa. Eivät jaksakaan voikkatunnilla nousta puomille, saati roikkua renkaissa, hyvä että edes välitunnille viitsivät vaivautua. Siitä ei ole ollut enää vuosikausiin puhuttakaan, että kouluun mentäisiin umpihangessa hiihtämällä tai käveltäisiin sinne kymmentä kilometriä. Jos ei ole taksipirssiä portinpielessä aamulla odottamassa, heti lähtee kantelu Euroopan neuvostolle tai ainakin koululautakunnalle.

Asian korjaamiseksi on taas pantu alulle terveysliikuntahanke, jolla yritetään saada koululaisten kuntoa kohenemaan. Ihan hyvähän se on, sillä maamme kaipaa kunnossa olevia kansalaisia. Ennen aikaan sanottiin suoraan, mitä varten: siltä varalta, että pärjätään hikisissä urheilulajeissa ja sodassa jos sellaiseen joudutaan. Urheiluprofessori Tahko Pihkala yhdisti nämä tavoitteet kehittämällä pesäpalloilun, jossa opitaan heittämään käsikranaattia ja syöksymään juoksuhaudasta toiseen. Myöhemmin samainen professori kummeksui laskettelua, jossa konevoima vie ylös ja painovoima alas. Mahtaisi Tahko pyöriä haudassaan, jos vielä eläisi ja näkisi, minkälaisia häränpyllyjä nykynuoret heittelevät myötämässä ja skeittirampeilla.

Koululiikunnan takavuosien laiminlyönnit näkyvät jo nyt armeijassamme, joka on lihonut yhteensä tuhansia tonneja, vaikka miesluku on pienentynyt. Jos nyt sattuisi vihollinen maahamme hyökkäämään (mitä emme tietenkään toivo), mahtaisikohan armeijamme jaksaa edes karkuun juosta – varsinkin kun kaikki näyttävät olevan sitä mieltä, että Suomi ei saa hankkia rajojensa vartijoiksi käteviä maamiinoja tai edes rypälepommeja, jotka säästäisivät runsaasti askeleita.

Onni onnettomuudessa on se, että nykyajan sotaa ei ilmeisesti käydä enää aivan puskaussitasolla, vaan pikemminkin tietotekniikassa ja mediassa. Ensimmäisiin temppeihin melkein sodassa kuin sodassa kuuluvat nettihyökkäykset ja televisioaseman valtauksset. Suomen kannalta tämä on sikäli onnellista, että noissa sodankäyntimuodoissa ei välttämättä tarvita viimeisen päälle trimmattuja lihaksia, vaan jo näppäristä sormista on paljon apua. Tämähän nähtiin tällä viikolla, kun pääministeri Matti Vanhasen sähköpostiin tuli 50 000 viestiä, joissa vastustettiin rypälepommeja. Ei kai kulunut vuorokauttakaan, kun Suomi pystyi sankarillisesti torjumaan hyökkäyksen ja pitämään rypälepommilinjansa. Mitenkähän olisi käynyt, jos tekstiviestien asemesta rajan yli olisi tullut 50 000 hampaisiin asti aseistautunutta vihollisotilasta?

Ehkä siis sittenkin koululaisemme saavat ainakin vielä tämän kesän keskittyä pelkästään vötkyilemiseen, kunhan muistavat pelata tarpeeksi tietokonepelejä ja hurjastella autonresuilla pitkin raitteja. Jos emme kerran menesty fyysisessä sodankäynnissä ja urheilulajeissa, keskittykäämme niihin joissa pärjäämme: hakkerointiin ja autourheiluun.

Artikkelin lähde Kaleva